

"פאבליק בר" באנגליה

פנטו

א. כינם לבין עצמם

ש מקום אחר, בו מוכן האנגלי קרי המזג והמיזב בדעתו לצאת מגדר השלווה האולימפית שלו ולגלות ללא מעצורים טפח מחיי ומחשבר תיו, ולעיתים הוא מוכן לספר לך אף על אשתו, ולפעמים אף יותר מכן — לשמוע את דעתה של אשתו עליו ועל התנהגותו.

המקום הוא אינו חלילה בית-משפט שלום או לשכתו של הכומר המזודה, הדב"רים אמורים ב.פ. ב.פ. "פ.ב." הם ראשי חובות של פאבליק באר — בית המרוח האנגלי, הנמצא כמעט בכל רחוב והמרכז סביבו את כל שכנות האוכלוסיה שבסביבתו.

אנגלי, שאינו הולך לפי"ב משול לישר אלי שאינו נזקק לקיוסק בימות הקיץ הש"חון, הסעיף, ש"ת"י"ה בתקציבו של מק"בל-המשכורת האנגלי עשוי להדהים; ושום הגדלה של מיכסה המסים על משקאות לא הקטינה את הצריכה המרובה, כשהוסיפו והעלו את הבלו על המשקאות נשתנתה רק סבלת תקציבו של האנגלי, הוא קיצץ פה ושם בסעיפים מסויימים, ויתר על צרכים אחרים, אך כמעט שלא ויתר על מנת המשקה שהורגל אליה ואף לא על הנגויה המיוחדת הנרקם בין כתלי המסכאה.

לכל "פ.ב." מסורת וצביון משלו, לכל "פ.ב." אורחים קבועים פחות או יותר ובכל אחד ואחד מהם שוררת אוירה מיוחדת ומקובל נוהג מיוחד בהתאם למסורת של הרובע, בו הוא נמצא.

במקרים רבים משמש ה"פ.ב." ממלט יחיד די לאנגלי הנושא על גבו קופה של סבלות ותלאות, שכן ב"פ.ב." אתה יכול למנום על ספה צדדית, לשפוף לבך בפני המזג ושמי שיו, ב"פ.ב." רבים יכול אתה לשיך בעצמך או להצטרף לחבורה המפומת את מיטב המילודיות העממיות, אתה יכול להתייפח הרש, ושום אדם לא יעיז להטי ריך בשאלת או בנויפה, וכן רשאי אתה לשבת ליד הפסנתרן הקשיש דלוח-המכס, הפורט, שלאגרים נוגעים עד הלב, שהת פרסמו לראשונה עור בשנת 1914.

לא פחות מה"פ.ב." מענינים כינויין האופייניים שבהם הם: "הארנבת הכל" בים", "הפר והקרן", "הברוו המטונף", "דדוים מקטברירג", "עמק הבריואות" (לא תמיד...), "הברבור השחור" ו"הברנש הק" שיש של אנגליה".

יומם הגדול של ה"פ.ב." הוא יום ו', ויחיו יום מאושר, בו מקבל האנגלי את משכורתו השבועית ומשריש ממנה מיד חלק ניכר — ובמקרים מעציבים את כולה — לקופתו הרשנה של המזג, באותו ערב הומים ה"פ.ב." מרוב מבקרים והצפיפות בהם גדולה מהרגיל, בקירבתם תוכל לר" אות גברים ונשים, המהלכים על בקב" קים", מורכבים בפניות הרחובות ופולטים מרדמם, הולכים בחברותא ומזמרים, או נושאים בודועותיהם בדחילו ורחימו עמית מיסכן שאבדה לו לגמרי תחושת המציאות, באותו ערב יכול אתה לראות תמונות נד גות יותר, כגון ילדים פעוטים המסתובבים חסרי-מעשה מסביב ל"פ.ב.", הואיל ועלי" הם להמתין, עד שיצאו הוריהם, הנמצאים בפנים, ויש לשער, שהללו לא יצאו לפני סגירת המסכאה.

במקרים עוברות המטבאות העממיות "בירועה" מאב לבן, אפשר למצוא שם ניינים ונכדים, המסובים ליד אותה חיבה או פינת-דלפק, שאביאביהם המנוח היה מסב על ידה בשנים שהלפו זה כבר.

נוהגים לימר על האנגלים שהם קריי מזג, סגורים ומסוגרים בחוך עצמם, שוגי אים להשמיע באוני אחרים את הגיניהם ודעותיהם, וכשפוקרת אותם שמחה — אין היא חודגת מארבע אמותיהם, יתכן ודב"רים אלה יש בהם ממש, במידה מסויימת כשהם אמורים כלפי יושבי עו"ה-השדה הקטנות והכפרים, אולם יהיה זה בלתי נכון ליחס תכונות אלה לעירוניים מהשד"רות הבינוניות, שכן במובנים אלה אין הם שונים הרבה מישראלים או מצרפתים, לא כל שכן עשה שהם נמצאים ב"פ.ב."!

ב. אשה חזונת

ערב אחד, לאחר שיצאנו מתיאטרון

"יום-הולדת מאושר!" שאג סגן-תמונז פלא עולק.

"יום הולדת מאושר!" החרה החזיק אחד ריו הקהל ברגשנות יתירה.

מי שהשכיל לעמוד בקירבת-מקום זכה בקריוסת עוגה טעימה ובלחיצת ידה של המאושרת, בת הארבעים ושלוש, שאר הקהל פצה את פיו בשיר, הכל שרו בהתלהבות את השיר האנגלי הפופולארי ביותר — "יום הולדת מאושר".

בשעה עשר עשרים וחמש הרים המזוג את קולו הנסרני הכריז, שעל הנוכחים לסיים את שתייתם, שכן בשעה זו חייבים לפי החוק להיסגר שערי ה"פ.ב.".

האנגלי הנו כיסודו אורח ממושפע למר פת ואפילו בשעת הדוה, ואפילו הוא שתוי, בדיוק בעשר ושלושים נפרד הלקוח האוד

רון מחמימותו המרתקת של ה"פ.ב." והש"ביר עצמו לרחוב צונן, רטוב ומתנכר, שלח מבטי סינה כבושה אל שמי-העופרת שמעל לראשו, הדולפים דלף דק וטרדני, הרים את צוארון מעילו הפרום והחל פוסע בחוסר-בטחון של בן שנתיים, שאך זה עתה למד להלך, אל עבר אורות גשר וטרלו, העטופים ערפל קליל, מתחת לשפ"מו הקלוש, שהיה גרוב והולך, פיוס-במ"הורר את ה" Happy Birthday.

מנתם תלמי

ב"ארינגיקרום, שכל יעודו הוא להשרות רוח "ויקטוריאנית" על הצופים, נקלענו לאחד מה"פ.ב." הרבים הנמצאים בסמוך לגשר וטרלו.

היה זה "פ.ב." רגיל סואן ועליו ומצועה בערפילי-עשן-כחלחל של סיגריות ומקט"רות, כמעט ברגע שנכנסנו פסקה ההמולה וגל-סקרנות הציף את הנוכחים, באחד מקצ"ותיו של ה"פ.ב.", תחת תמונה צבעונית, אך מפויחת, שדיוקנו של ג'ורג' החמישי במיטב מהלצותיו המפוארות ניכט ממנה, טיפסה ועלתה על שרפרף פעום אשה נוצה ונוקשה-לסתות, בידה נשאה מגש ועליו עוגה, עגולה ומקושטת נטפי ריבה, מישהו הקיש בכוסו, גם השאון הקל שליד הדלפק גרם, האשה חייכה ואמרה:

בכירותי ורבותי! סילחו לי על שאני גוזלת מזמנכם אבל... חג תיוס, זאת אומ"רת: חג ל"י היום...

— איזה חג? — בקעה קריאה.
— יום הולדתי — השיבה האשה, וסומק הציף את לחייה.
— בת כמה? בקעה שוב קריאה מבעד למסך העשן, הבחלחל והמכהת.
— בת עשרים וחמש — הריע סגן-תמונז והעלה על פרצופו הבעה תמימה.
— לא, כי בת עשרים — פלט מאך דהוא בקול עמום.

הקהל געה בצחוק, האשה הרימה את ידה, הושלך הם, הפנתה את ראשה לעברו של סגן-תמונז ואמרה:

— ח'תן לך, אבל אני כבר בת ארבעים ושלוש.

נהג ציבורי, במדיו הכהים ובמצחייתו השמוטה כלפי מעלה, שזה אך נכנס, הת"אמץ לפלס לו דרך אל האשה.

— לאן? — רגן, "מסולס" אחד, הנהג טפח על שכמו של השואל, מיצמץ בעינו והשיב:

— אל אשתי...
— הנה ג'ורג' בא, — פלטה בשמחה האשה.

ג'ורג', שכנראה זה עתה נסתיימה מש"מרתו, טיפס ועלה אף הוא על השרפרף הפעוט, שמט את מצחייתו, תפס במתני אשתו והצמיד את שפתיו ללחייה המתלה"טות.

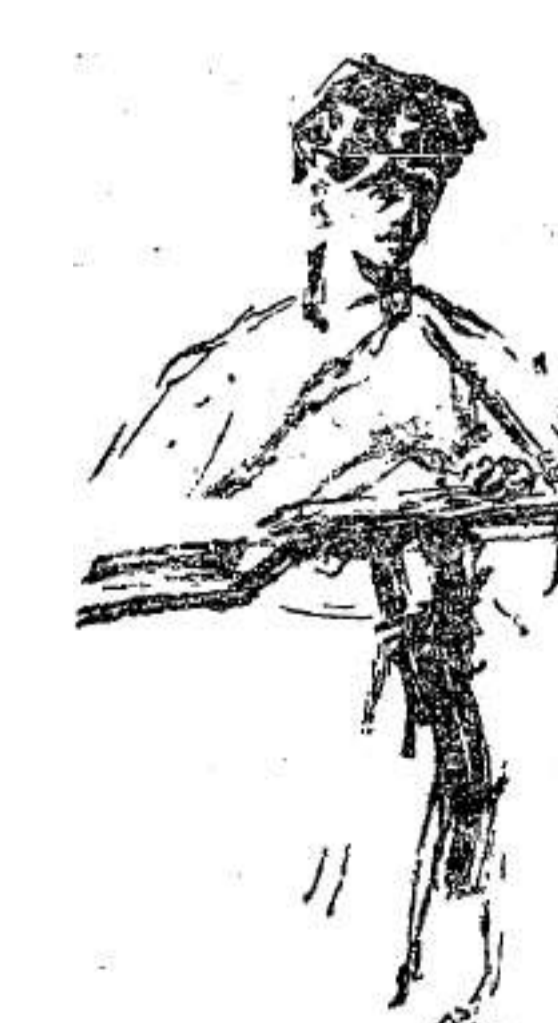
הקהל רקע ברגליו ומחא כפיים בהתלה"בות.
Happy Birthday.

בלורד וכן ניהל אולפן יהודי לאמנות הפלאסטית, הוא השתתף בארגון תערוכות גדולות והתמחה בטכניקה של הפראסקו (ציור-קיר) המודרני, המפותח במיוחד בפולין.

לפני חדשים אחדים עלה בוגן לישראל, וכבר אנו רואים בחיקו ציורים, המביעים את רחשי הדוה, את הנוף וטיפוסי אנשים מן הארץ, בקיום מעטים, קלים שבקלים, משורטט צריך עץ גדול, שתי התימות-ירק נמוכות על רקע של הר; מי שעבר את "שער העליה" — יכיר מיד את המקום; זאת התנהגה הראשונה לקיבוץ גלויות — סנט לופס", יש כאן טיפוסי חימנים, רישומים של אנשי קיבוץ — יכול ראשון של המגע עם המולדת, בוגן כבר חספיק גם להשתתף בהקמת תערוכת רחל, שהוצגה בכנרת ובחיפה.

א. בוגן הביא עמו לישראל רק חלק מיצירתו האמנותית, אך הוא הביא עמו מטען עשיר של מרץ, יומה ושקידה, וב"עיקר — עינים פקוחות לראות את הנעשה כאן על כל צעד ושעל, הוא כולו צמא-פעולה, שוקק אמנותי-נעורים בכחוח עצמו, הוא בא אלינו כלהט של כשרון, אלו דברים, שכל ארץ זקוקה להם, ועל אחת כמה וכמה ארצנו.

רחל אירבך

פרטיזן יהודי